

Kvittering på innsendt hørings svar på Høring - forslag til ny barnevernslov

Høringens saksnummer: 19/1565

Høring: Høring - forslag til ny barnevernslov

Levert: 01.08.2019 22:39

Svar type:

Gruppering av høringsinstanser: Andre

Avsender: Norsk presseforbund, Norsk Redaktørforening og Norsk Journalistlag

Kontaktperson: Kristine Foss

Kontakt e-post: kristine.foss@presse.no

1. Innledning

Norsk Presseforbund (NP) er paraplyorganisasjon for frie redaktørstyrte medier som følger Vær Varsom-plakaten og Redaktørplakaten. Norsk Redaktørforening (NR) er en landsomfattende sammenslutning av redaktører i alle typer medier. Norsk Journalistlag (NJ) er organisasjonen for redaksjonelle medarbeidere, herunder ledere og frilansere, som har journalistikk som yrke.

Vi viser til forslaget som ble sendt på høring i april i år. Ettersom dette er en oppfølging av NOU 2016:16, og bygger videre på de endringene som er gjennomført gjennom Prop. 169 L (2016–2017) og Innst. 151 L (2017-2018), følger også vi opp våre tidligere tilbakemeldinger fra 2017.

2. Innsyn i barnevernet – mangler ved lovarbeidet Som vi fremhevet i vår uttalelse fra 2017, mener vi det er en svakhet ved dette lovarbeidet at utredningen fra 2016 ikke berører betydningen samfunnets kunnskap og engasjement har for utviklingen av barnevernet. Dette omfatter også medienes rolle som «vaktbikkje» overfor barnevernet. Gjennom flere tiår har det fra ulike hold blitt pekt på problemer ved den taushetskultur som råder i barnevernet. Helt tilbake til 1960-tallet og utover har flere sentrale stemmer – som sosiologen Else Øyen, kriminologen Nils Christie, juristen og journalisten Gerd Benneche og journalisten Arne Skouen - problematisert hvordan omfattende taushetsregler kan hindre debatt om gode løsninger, fordi samfunnet ikke vet hva problemene er. Taushetsplikten er viktig, samtidig må den ikke bli så omfattende, verken rettslig eller i praksis, at den hindrer kritisk søkelys på systemet og enkeltsakene. Medienes betydning for kritisk søkelys og avsløringer, særlig overfor barnehjem og spesialskoler, er

godt dokumentert i Befring-utvalgets utredning (NOU 2004:23). Utvalget skriver under punkt 1.10 om pressens rolle at mediene «i mange tilfeller [har] hatt en funksjon som barnas talerør», og har «bidratt til å avdekke og opplyse om kritikkverdige forhold som mange av institusjonsbarna levde under». «Pressen hadde en vesentlig rolle i den avinstitusjonaliseringen som etter hvert fant sted», oppsummerte utvalget.

I 2015 skrev over hundre fagfolk – som psykologer, advokater og forskere - under på [et opprop om at situasjonen i norsk barnevern er dypt foruroligende](#).

Bare de siste tre årene har det vært flere større saker som viser betydningen av kritisk søkelys på barnevernet. Vi viser her til «Glassjenta-saken» i Stavanger Aftenblad, som ble publisert på nyåret 2016, og som førte til Norgeshistoriens største granskning av en enkelt barnevernssak.

[Granskningsrapporten «Dei forsto meg ikkje»](#) konkluderte Fylkesmannen med flere konkrete lovbrudd, at «Ida» ikke hadde fått forsvarlig hjelp og kom med 33 tilrådninger til systemforbedringer til alle aktører i helsevesenet og barnevernet.

Vi vil også trekke fram Dagbladets artikkelserie «Barnevernets engler» fra 2018, som blant annet endte med at barnevernsinstitusjon Vestlundveien ble stengt, og granskning av flere andre barnevernsinstitusjoner i Norge ble gjennomført. BTs omtale av Bergens Ungdomssenter (BUS) medførte at institusjonen nå er stengt for godt.

Helsetilsynets rapport basert på 106 barnevernssaker fra 60 kommuner i hele landet, som ble publisert januar i år [konkluderte også med alvorlige mangler og svikt i norsk barnevern](#).

Endelig er det verdt å minne om at Den europeiske menneskerettsdomstolen (EMD) for tiden har 26 saker til behandling, eller som nylig er behandlet, som omhandler Norge og barnevernet. Samlet sett viser dette at det er stort behov for en kritisk og undersøkende presse på området. En forutsetning for at mediene kan være kritiske, eller i det hele tatt omtale dette, er tilgang på informasjon.

Rettsutviklingen i EMD taler videre for at man bør se spesielt på mediernes tilgang til informasjon. I flere avgjørelser har EMD konkludert med at Den europeiske menneskerettighetskonvensjonen (EMK) artikkel 10 ikke bare verner om retten til publisering, men også retten til å motta opplysninger. Dette gjelder spesielt mediene fordi de har et særlig samfunnsansvar. EMD har i flere saker lagt vekt på at mediernes undersøkelses- og innsamlingsfase har særlig beskyttelse etter EMK art 10, for eksempel saken *Dammann c. Suisse* (2006) og storkammeravgjørelsen *Magyar Helsinki Bizottsag v. Hungary* (2016).

Også Høyesterett har fremhevet dette, blant annet i Treholtkjennelsen (Rt-

2013-374), der Høyesterett uttaler i avsnitt 53 at innsynsspørsmålet etter artikkel 10 nr. 1 må vurderes etter følgende anvisning:

«Jo større samfunnsinteresse det er knyttet til en sak, jo større behov er det for at forholdene legges til rette for at pressen gis mulighet til å fylle sin funksjon på tilfredsstillende måte. Spørsmålet må imidlertid vurderes konkret i den enkelte sak.»

Mediene skal opplyse samfunnet og vise frem hvordan offentlige tjenestetilbud fungerer, og utøve uavhengig kontroll av makt og myndighetsutøvelse. For å kunne ivareta denne oppgaven, er det viktig med tilgang til informasjon. Barnevernstjenesten har myndighet til å utøve tvang, både overfor barn og foreldre/foresatte, og behovet for en uavhengig kontroll er derfor særlig stort. Dermed vil også retten til informasjon ha et ekstra sterkt vern. Det er viktig at dette gjenspeiles i lovverket og at ikke vi har så omfattende og vidtrekkende taushetspliktsbestemmelser at det fører til inngrep i ytringsfriheten. Videre er det viktig at man ikke praktiserer taushetsplikten strengere enn den skal. Rettsprofessor Elisabeth Golding Stang har tatt til orde for et mer åpent barnevern, og gir i [en kronikk i Aftenposten](#) em gode råd til hvordan barnevernet kan bli mer åpne, og samtidig ivareta taushetsplikten.

Medienes særskilte stilling og forholdet til ytringsfriheten burde derfor vært en del av dette lovarbeidet. Det er dypt problematisk at dette ikke engang er nevnt under kapitlet om grunnleggende menneskerettslige forpliktelser, eller kapitlene om taushetsplikt og behandling av barnevernssaker i fylkesnemnda. Dette perspektivet er viktig både som tolkningsmoment for om det foreligger taushetsplikt, og der det foreligger taushetsplikt, jf. Legevaktinnsynssaken fra Høyesterett Rt-2015-1467. Det bør derfor inn i forarbeidene som en føring både når det gjelder kap. 13 og taushetsplikt, og i forbindelse med kap. 14 og behandling i fylkesnemnda. Dette kommer vi tilbake til under.

3. Taushetsplikt – utkastets kap. 13 Som det følger av det vi skriver over, mener vi lovutkastet burde ha inneholdt konkrete vurderinger om taushetsplikten vs. ytringsfrihet. Dette kunne bidratt til en praksis mer i tråd med grunnleggende menneskerettigheter.

Vårt forslag: Vi vil her gjenta vårt forslag fra høringen i 2017 til et nytt ledd til bestemmelsen om taushetsplikt: «Taushetsplikt etter bestemmelsen her verner barns, foreldres og foresattes personlige forhold etter første ledd, og omfatter ikke vern av ansatte i offentlig forvaltning, eller i offentlige eller private barneverntjenester». Begrunnelse: Mange journalister som har bred erfaring på dette området, opplever ofte at taushetsplikten (mis)brukes til å beskytte seg selv eller kolleger, enten fordi de tror at loven kan tolkes så vidt, eller fordi de regner med at andre ikke kjenner lovens begrensninger. Vi mener derfor lovteksten bør presisere at taushetsplikten ikke skal brukes til

vern av det offentlige selv eller deres ansatte, slik Oslo tingrett sier eksplisitt i Moxness-saken fra 15.09.2015 (TOSLO-2015-51445), om Oslo kommunes saksbehandling i Lindebergsakene.

Vi kjenner til flere tilfeller der offentlig ansatte som intervjues, nektes av sine ledere å kritisere andre etater eller ledere i andre etater i en barnevernssak, med henvisning til taushetsplikten. Bestemmelser som skal skjerme sårbare mennesker misbrukes dermed til å hindre fri debatt, noe som aldri har vært lovgivers intensjon. Andre eksempler er barnevernsledere- og ansatte som vil unndra seg offentlig omtale eller kritikk. Det har skjedd at selv med fullmakter om fritak fra taushetsplikt fra de involverte, - en ungdom og dets foreldre, og det er saklige og samfunnsmessige grunner til å omtale saken i anonymisert form, blir det likevel ikke gitt verken innsyn i eller intervju med/tilsvar fra barnevernet. Uten hjemmel eller begrunnelse blir fullmaktene ikke tatt hensyn til. Denne typen avskjæring av innsyn og offentlig debatt vanskeliggjør pressens samfunnsoppdrag, hindrer systemkritikk og også balansert omtale av barnevernet. I siste instans svekker det yringsfriheten til barna, og det svekker demokratisk kontroll av det offentlige. Det er derfor viktig for alle parter å gjøre bestemmelser om taushetsplikt langt mer presise og entydige enn tilfellet er i dag.

Vi foreslår også å ta inn et eget ledd om samtykke fra barn, for å sikre at hele barnevernet følger gjeldende rett på dette området:

«Ved samtykke fra foreldre om opphevet taushetsplikt, skal barnets samtykke foreligge når barnet har nådd en slik alder og modenhet at det også selv må gi eget samtykke, og i alle tilfeller når barnet er fylt 15 år.»

Vi støtter forslaget om at bestemmelsen i gjeldende barnevernslov § 6-7 (5) ikke videreføres i utkastets § 13-1.

4. Partenes rett til dokumentinnsyn og unntak fra innsyn for å beskytte barnet – utkastets § 12-5 (2)

Departementet foreslår å ta inn følgende formulering:

«Partene kan nektes innsyn i sakens dokumenter dersom innsyn kan utsette barnet eller andre personer for fare eller skade. Partene kan nektes innsyn i sakens dokumenter også dersom innsyn kan hindre at barnevernstjenesten kan få gjennomført en undersøkelse etter barnevernsloven § 2-2.

Begrensningene i innsyn gjelder bare så lenge undersøkelsen pågår».

Denne mener vi bør endres til (vårt forslag til endring i kursiv):

«Partene kan nektes innsyn i sakens dokumenter *dersom det foreligger en nærliggende og konkret fare for at* innsyn kan utsette barnet eller andre personer for fare eller skade. Partene kan nektes innsyn i sakens dokumenter også dersom innsyn kan hindre at barnevernstjenesten kan få gjennomført en undersøkelse etter barnevernsloven § 2-2. *Opplysningene skal gjøres kjent for en representant for parten på anmodning, når ikke særlige grunner taler mot.* Begrensningene i innsyn gjelder bare så lenge

undersøkelsen pågår.»

Begrunnelse:

Departementet skriver i forarbeidene at forslaget til endring er ment å ta inn over seg det som ligger i forvaltningsloven § 19 første ledd bokstav d, men angir likevel en langt lavere terskel for når partsinnsyn kan nektes. Å frata noen partsinnsyn er et alvorlig inngrep i en rettighet som er blant våre fremste rettssikkerhetsgarantier, som i tillegg har vern etter EMK art. 6. Terskelen for denne type inngrep må derfor være høy, og dette må tydeliggjøres i ordlyden. Derfor foreslår vi å ta inn «nærliggende og konkret fare». Vi noterer oss at departementet skriver i forarbeidene at risikoen for skade eller fare må være reell, og at man gjennom angivelsene av de situasjonene bestemmelsen er aktuell, angir en høy terskel, men vi mener dette er så viktig at det må inn i selve lovteksten. Videre bør man i forarbeidene problematisere at dette er et alvorlig inngrep i en viktig rettighet.

Dessuten er den rettigheten som fremgår av forvaltningsloven § 19 d, at opplysningene som unntas på anmodning skal gjøres kjent for en representant for parten, en viktig prosessuell rettighet som bør følge med denne type begrensninger. Derfor foreslår vi å ta inn dette i barnevernsloven § 12-5 (2), nest siste setning.

5. Fylkesnemndene – utkastets kap. 14:

Ett viktig mål med dette revisjonsarbeidet, er å styrke rettssikkerheten til barn og foreldre i barnevernssaker (kap. 1.1. i høringsnotatet). Likevel foreslår man altså å videreføre bestemmelsen som angir en svært høy terskel for at pressen eller andre utenforstående skal få være tilstede under behandlingen i fylkesnemnda. Dette kan vi ikke støtte.

Fylkesnemnda behandler saker om omsorgsovertagelse og tvangsbruk mot barn, noe av det mest alvorlige inngripen man kan gjøre mot mennesker. Dette alene tilsier at behovet for kontroll og rettssikkerhet er stort.

Det er dessuten vanskelig å forstå at ikke de samme reglene skal gjelde for denne type saker som for domstolsbehandling av særlig incestsaker, der mediene som regel har adgang, noen ganger med referatforbud, og uansett under de strenge etiske reglene journalistiske redaksjonelle medier har forpliktet seg til å følge.

I det tidligere nevnte oppropet fra 2015 fremkom blant annet alvorlig bekymring for rettsikkerheten i fylkesnemndene, jf. følgende utdrag fra oppropet:

«Ett alvorlig ankepunkt er den mangel på rettsikkerhet som følger av at mange sakkyndige psykologer har altfor tette bånd til de barnevernstjenester som er deres oppdragsgivere. Barnevernet bruker ofte de samme psykologene til å utrede saker der de har gått til akuttvedtak om omsorgsovertakelse. Når foreldrene anker sakene til Fylkesnemnda og

videre i rettsapparatet, har barnevernet oppnevnt egne sakkyndige som de kjenner fra før. Dette er godt betalte oppdrag, og mange sakkyndige har slike saker som eneste levebrød. Det er lett å tenke seg at de sakkyndige i altfor mange saker utarbeider sakkyndige rapporter som støtter opp under de vedtak som barnevernet har fattet. Vi står her overfor en gedigen habilitetsproblematikk som kan innebære en alvorlig svikt i rettsikkerheten til de sårbare familier som rammes.

Når de sakkyndige leverer sine rapporter og vitner i rettsalen, ser vi ofte at deres eget observasjonsgrunnlag er meget spinkelt og vurderinger gjøres utfra et svakt og spekulativt grunnlag. Barnevernsoppnevnte sakkyndige tillegges uforholdsmessig stor vekt når sakene kommer til rettsapparatet. Dommere overlater i altfor stor grad til de sakkyndige å trekke konklusjonene. I enkelte tilfeller, der biologiske foreldre har økonomi til dette, har de mulighet til å oppnevne en egen sakkyndig psykolog til å utrede saken på nytt. Vi ser imidlertid en tydelig tendens til at dommere ikke tillegger deres konklusjoner samme vekt. Vitneutsagn fra privat part får heller ikke samme status som vitner og sakkyndig oppnevnt av offentlig part. Altfor ofte ser vi at biologiske foreldre, som ikke har all verdens ressurser i ryggen, er sjanseløse overfor et stort og mektig offentlig apparat. Vi ser altså en tendens til at vedtak basert på mangelfullt observasjonsgrunnlag og tendensiøse fortolkninger følger sakene gjennom alle rettsinstanser.»

Det er verdt å lytte til når så mange fagfolk fra ulike sektorer mener det samme. Likevel skriver departementet i høringsnotatet, på s. 300: «Departementet mener det er gode grunner for mer åpenhet rundt forhandlingene når partene samtykker. Det er likevel viktig at nemnda vurderer hva åpenheten vil bety for det enkelte barnet. Barnet er ofte ikke part i saken, og nemnda må derfor foreta en selvstendig vurdering av om åpenhet er forsvarlig ut fra hensynet til barnet. Blant annet bør nemnda vurdere om åpenhet kan føre til medieomtale som vil kunne være til skade for barnet. Hensynet til barnets beste må veie tyngre enn allmenhetens innsyn i saken.» I kommentaren til § 14 skriver departementet videre at hensynet til de private parter og barnet tillegges stor vekt, og at dette taler for at dagens regler videreføres.

Vi mener dette er en for ensidig forståelse av hva som kan være en fordel for private parter og barnet. Medienes tilstedeværelse skal jo nettopp bidra til å styrke rettssikkerheten i rettssaker. Ved at mediene kan være tilstede under rettsaker, vil mediene kunne ettergå hele grunnlaget for en omsorgsovertagelse – alt fra barnevernets vurderinger og dokumentasjonsgrunnlag, advokaters argumentasjon, sakkyndiges vurderinger, andre vitner og biologiske foreldres forklaring. Dette skal styrke rettssikkerheten på den måte at man har et uavhengig blikk på domstolenes grunnlag for vurderinger. Å si at hensynet til private parter og barnet utelukkende taler for lukkede dører, gir derfor etter vår vurdering et skjevt

bilde av situasjonen.

Mediene har dessuten et selvstendig ansvar for å vurdere konsekvensene av medieomtale for barn etter Vær Varsom-plakaten punkt 4.8. Av samme punkt følger det at barns identitet som hovedregel ikke skal røpes i barnevernssaker, familietvister eller rettsaker. Ved å få tilgang til hele grunnlaget for saken er det mulig å gi et mer fullstendig og korrekt bilde, noe som totalt sett gagnar samfunnet. Videre blir det mulig å ettergå for eksempel sakkyndiges vurderinger, både i enkeltsaker og gjennom å sammenligne flere saker.

Sakkyndiges rolle i en rettsak og kvaliteten på deres vurderinger, er stadig gjenstand for debatt, og flere – både dommere, advokater og andre fagfolk - har uttrykt bekymring for kvaliteten på sakkyndige. I 2018 sendte dommere i Oslo tingrett brev til Domstolsadministrasjonen og Barne- og likestillingsdepartementet, der de uttrykte bekymring for nettopp dette. I denne forbindelse uttalte leder av Barnerettsgruppen ved Oslo tingrett, tingrettsdommer Hanne Signe Nymoen følgende til Aftenposten 9. juni 2018:

– Ut over at de sakkyndige har gjennomført utdanningsprogrammet og følger kravene som er satt for fortsatt å stå på listen, skjer det ingen løpende kvalitetssikring av arbeidet som utføres,

Hvis mediene kunne ha vært tilstede under flere saker, kunne dette ha bidratt til mer kvalitetssikring på dette området. Også direktøren for landets 12 fylkesnemnder, [Pernille Pettersen Smith, har tatt til orde for mer åpenhet.](#)

I saken fra Aftenposten uttaler hun at etter det hun kjenner til er det ingen andre medier enn Aftenposten, som i 2018 fikk være tilstede under et møte, som noen gang har fått vært tilstede og dekke en sak i fylkesnemnda. Dette viser at bestemmelsen i dag praktiseres veldig strengt, tilnærmet som en absolutt sperre mot åpenhet.

Også advokater har [tatt til orde for mer åpenhet.](#)

Våre forslag til ny lovtekst: Vi mener at parten eller partenes rettigheter må styrkes vesentlig, slik at partens ønske skal være avgjørende i spørsmål om forhandlingene skal skje helt eller delvis for åpne dører. Vi gjentar derfor vårt forslag om å endre ordlyden i ny bestemmelse om fylkesnemnda, § 14-16 «Møter for lukkede dører» annet ledd, fra

«Nemnda kan likevel beslutte at møtet skal holdes helt eller delvis for åpne dører, når partene begjærer det eller samtykker til det, og nemnda finner det ubetenkelig.»

til:

«Hvis partene begjærer det eller samtykker, skal møtet holdes helt eller delvis for åpne dører, med mindre fylkesnemnda finner at dette ikke bør skje

av hensyn til barnets beste.»

Dermed blir samtykke og hensynet til barnet avgjørende for vurderinger av åpenhet, og ikke den enkelte nemnds egne vurderinger av om åpenhet er «ubetenkelig». Et krav om at åpenhet må være «ubetenkelig» er dessuten rent ordlydsmessig så strengt, at vi risikerer at nemndledere går for å lukke dørene for å være på «den sikre siden».

Videre foreslår vi å endre tredje ledd fra:

«Dersom partene samtykker, og nemnda finner det ubetenkelig, kan nemnda beslutte at personer som har tilknytning til en av partene, kan være til stede under forhandlingene. Det samme gjelder for personer som ønsker å være til stede i opplæringsøyemed. Nemnda kan på samme vilkår gi personer adgang til å være til stede under forhandlingene og ved nemndas rådslagningsmøte når det skjer i forskningsøyemed.»

til

«Hvis partene begjærer det eller samtykker til det, bør personer som har tilknytning til en av partene, få være til stede under forhandlingene. Dette gjelder ikke hvis nemnda mener at dette ikke bør skje av hensyn til barnets beste. Det samme gjelder for personer som ønsker å være til stede i opplysnings-, -opplærings eller forskningsøyemed. Nemnda kan på samme vilkår gi personer adgang til å være til stede ved nemndas rådslagningsmøte når det skjer i forskningsøyemed.»

Endelig foreslår vi å endre siste ledd i samme bestemmelse fra: «Personer som får være til stede etter denne bestemmelsen, har taushetsplikt og referatforbud hvis ikke nemnda beslutter noe annet»

til:

«Når møtet holdes for lukkede dører kan fylkesnemnda nedlegge referatforbud, jf domstoloven § 129 andre ledd bokstav b), jf domstoloven § 125 første ledd bokstav b), eller taushetsplikt, jf domstoloven § 128.»

Begrunnelse:

Utover vår argumentasjon, over vil vi vise til at vårt forslag vil gi bedre sammenheng med øvrig lovverk, ettersom dette er det som gjelder i tingretten ved saker som gjelder mindreårige, seksuelle overgrep, familievold mv. Det er ingen grunn til at det skal være strengere regler ved referering av saker som behandles i fylkesnemnda enn nevnte saker i tingretten. Vi har også en langvarig tradisjon for at mediene som får rett til å være tilstede, følger de anvisninger som gis av retten med hensyn til hva som kan gjengis offentlig og på hvilke premisser – blant annet hva gjelder anonymisering. Vi kjenner knapt til at det har vært tilfeller hvor domstolene har funnet at disse premissene har blitt brutt av medienes representanter. Vi viser også til Vær Varsom-plakaten som uansett vil legge strenge føringer til varsomhet for hva som kan publiseres av opplysninger i denne type saker,

da spesielt 4.8 som nevnt over.

6. Journalføring:

Departementet skriver at utvalgets forslag om å innføre journalplikt for hvert barn fikk bred støtte i høringen. Videre at god dokumentasjon styrker rettssikkerheten til barn og foreldre ved å bidra til grundigere vurderinger og riktigere avgjørelser, og at tilsyn viser at kvaliteten på dokumentasjonen i barnevernstjenesten varierer, og at det er behov for tiltak for å sikre bedre og mer enhetlig dokumentasjonspraksis. Som departementet også legger til grunn, sviktes det ofte i dokumentasjon i barnevernssaker. Vi kan derfor ikke forstå at det holder å vise til de særlige krav som ble innført fra 1. juli 2018 til dokumentasjon av barns medvirkning og barnets beste-vurderinger i både barnevernstjenesten og fylkesnemndas vedtak, uten å ta dette eksplisitt inn i loven.

Vi er ikke overbevist om at kompetansetiltak og nye digitale saksbehandlingssystemer i kommunene er bedre egnede virkemidler, enn ytterligere lovkrav for at barnevernstjenesten skal arbeide bedre og mer systematisk med dokumentasjon i hver sak. Slik vi ser det viser praksis at det nettopp er i loven denne type dokumentasjonskrav må komme, hvis de skal bli tatt på alvor i forvaltningen. Vi mener derfor det bør innføres journalplikt for hvert barn, slik utvalget foreslo. Dette bør uansett også sees i sammenheng med arbeidet med ny arkivlov NOU 2019:9, som nå er sendt på høring.

7. Partsrettigheter – utkastets § 12-3.

Departementet foreslår å videreføre hovedregelen om at barn som har fylt 15 år er part i saken. De viderefører altså ikke forslaget fra Barnevernslovutvalget om å senke aldersgrensen til 12 år (utkastets § 78). Vi mener det argumenteres godt for å senke aldersgrensen til 12 år i NOU 2016:16, og mener departementet legger for liten vekt på den rettslige utviklingen på dette området. Vi støtter derfor ikke forslaget om å videreføre dagens hovedregel, og mener en 12-årsgrense vil være mer i tråd med den rettslige utviklingen på området.

Vi støtter departementets forslag om å utvide hjemmelen til å innvilge yngre barn partsrettigheter i tvangssaker, og mener dette er godt begrunnet i høringsnotatet og en naturlig konsekvens av barns rettslige stilling både nasjonalt, men ikke minst internasjonalt.

-

Alle svar må gjennom en manuell godkjenning før de blir synlige på www.regjeringen.no.